

[A. C. Normann.]

Det synes mig også noget ubilligt, at de senest tilkomne kontohavere, dem, der har fået indsat deres penge ved deres værgers eller testatorers foranstaltning nu i den senere tid, så stærkt og uforskyldt kommer til at bøde for, at man måske tidligere har betalt for høj en rente i forhold til den da gældende markedsrente. Men dette skal ikke opfattes som en kritik af administrationen af overformyndieriet; jeg er ikke i stand til at vurdere, om en sådan kritik ville være berettiget. Det er nu den tilstand, vi har arbejdet under, og som vi måske har slået os tilfreds med lovlig længe.

Nu spiller naturligvis også hensynet til statens byrde en vigtig rolle, og hvis staten skal overtage overformyndieriet, er det jo rigtigt, at det sker på et tidspunkt, hvor dettes aktiver er så gode, at den sten, som staten skal bære, ikke bliver for tung. Selve spørgsmålet om, hvorvidt staten skal overtage overformyndieriets funktioner eller dog en del af disse, vil jeg formentlig foretrække ikke at tage endelig stilling til — jeg forstod, at heller ikke de øvrige ordførere gjorde det — forud for udvalgsarbejdet, men vi vil behandle lovforslaget ud fra en velvillig og saglig indstilling.

Om man skal lade midlerne slet og ret indgå i statskassen, eller om der skal oprettes en form for separat anbringelse af dem, vil vi gerne drøfte nærmere og ligeledes tanken om, i hvilken udstrækning man i den forbindelse kan gøre brug af de private pengeinstitutter. Vi vil også gerne være med til at se nøjere på spørgsmålet om midlernes bestyrelse i tilfælde af, at staten overtager det forretningsområde, som lovforslaget forudsætter.

Om lovforslaget vedrørende ændringer i myndighedsloven har jeg her ved første behandling kun den bemærkning at gøre, at jeg er en smule betænkelig ved lovforslagets § 1, nr. 5, for så vidt angår den bestemmelse, hvorefter bestyrelsen af formuen i tilfælde af, at værgemålet af en eller anden grund fratages den væрге, som en arvelander eller gavegeber har indsat f. eks. i sit testamente, skal overgå til den faste væрге. Jeg vil gerne først have klaret, om der ikke forekommer eller kan tænkes situationer, hvor testator havde tilsigtet en anden formuebestyrelse end den faste værges og

måske netop ikke ville have kunnet stille sig tilfreds med en sådan ordning.

Hvad angår lovforslaget om anbringelse af umyndiges midler, er vi tilfreds med, at man fortsat respekterer gavegeberes og testatorers ret til at bestemme, i hvilke formuegoder og under hvilken forvaltning midlerne skal anbringes — jeg tænker her på de tilfælde, hvor der ikke er tale om tvangsarv. Men mon man ikke kunne strække sig videre med hensyn til de obligationer og værdipapirer, i hvilke umyndiges midler kan anbringes, bl. a. i den hensigt at opnå en højere forrentning? Dette spørgsmål og spørgsmålet om vurdering i tilfælde af anbringelse i fast ejendom og en række andre detaljer egner sig bedst for en drøftelse i udvalget.

**Poul Dam:** Efter de mange bemærkninger, der er fremsat af de ærede tidligere talere, er der næppe for mig grund til at gøre mit indlæg særlig langt.

Det forekommer mig helt klart, som det ærede medlem hr. Langkilde sagde, at det ikke kan lade sig gøre at tage endelig stilling til denne sag ved en førstebehandling, hvor vi har haft forholdsvis kort tid til forberedelsen. Især når vi ved, at et sagkyndigt udvalg har haft 2½ år og derefter det ikke mindre sagkyndige justitsministerium 1 år til at arbejde med tingene, indebærer den korte tid, vi har haft til forberedelsen, jo egentlig en meget beundringsværdig tillid til folketingsmedlemmernes evne til at tage stilling til en sag. Men i udvalgsarbejdet, som formodentlig bliver både grundigt og langstrakt, vil der være mulighed for at tage mange af de spørgsmål op, som har været rejst.

Vi er fra vor side enige i, at det kan være en rigtig idé at fortsætte med den stadig fremadskridende afvikling af fortidens skuffesystem med de mange selvstændige institutioner, og vi synes, at det kan være rimeligt — men vi forbeholder os vor stilling — at staten skal overtage overformyndieriets virksomhed, formue og forpligtelser og alt, hvad dertil hører.

Vi er på forhånd ikke særlig positive over for tanken om, at alle de båndlagte midler og legatmidler skal overflyttes til pengeinstitutternes forvaltning. Vi har i almindelighed en forestilling om, at sådanne opgaver